

Ej umorna zemljo mila/ima li još tko umrijeti za te?", pita se Marko Perković zvani Thompson u svojoj slavnoj domoljubavnoj uspješnici „Kletva kralja Zvonimira“. „Ljutu travu na ljutu ranu, dat ću i ja život za nju“, za dom spremno odgovara naš popularni pjevač u drugoj jednoj svojoj, ljupkoj i istoimenoj pjesmi, „Ljutu travu na ljutu ranu“.

Marko Perković rečeni Thompson, razvidno je iz ovih stihova, ali i desetina ostalih iz njegova patriotskog ciklusa, neobično voli svoju Domovinu. Najveća je to ljubav za koju ste ikad čuli. Toliko on zapravo voli svoju „umornu zemlju milu“ da bi za nju dao sve, pa i svoj mali, skromni život. Baš tako i kaže u trećoj jednoj svojoj krasnoj pjesmi, „Duh ratnika“: „Sve bih dao da je vidim/ponosnu i lijepu k'o u snovima/sve bih dao da je vidim/i opet bih spreman stao, svoj bih život za nju dao!“

Pročulo se uskoro za njegovu veliku ljubav, čulo se za nju „daleko, daleko, preko devet šuma“ i „iza devet sela“, tamo „gdje su vuci, vile i hajduci“ i „gdje se zvijezde kao ptice gnijezde“, pa dočula na kraju za Markovu ljubav i Domovina. Orosile se Domovini oči, pa sjela za stol, polizala plajvaz i otpisala Marku. Već sutradan, pokucao na vrata luksuznog Thompsonovog penthousea u Zagrebu nekakav „čudan čovjek čudnog imena“. Dobardan, dobardan izvolte, jeste li vi, veli, Marko Perković Thompson?

Judine škude

- Taj sam – pogledao ga junak Marko ispod oka.

- Vi ste napisali, kako ono... – otvorio je nepoznati aktovku, pa izvadio crvenu fasciklu – ah, da: „Sve bih dao da je vidim“, bla bla bla, pa onda „i opet bih spreman stao, svoj bih život za nju dao“. To ste vi napisali?

- Dašta sam – ponosno je odgovorio Marko.

- I baš biste sve dali za nju?

- „Ljutu travu na ljutu ranu, dat ću i ja život za nju“ – zapjevao na to naš junak.

- Vrlo dobro. Vidite, Domovina vam je, vjerujte, neobično zahvalna, razmislila je dobro o vašem prijedlogu, nije da nije, ali sada, u ovim uvjetima, zaista nema potrebe za tim. Umjesto da polažete život za Domovinu, za sada će sasvim dovoljno biti da na njezin žiro račun položite, samo trenutak... – izvukao je neznanac iz fascikle drugi nekakav papir – dakle, milijun i stotinu šezdeset četiri tisuće kuna.

- Milijun kuna?!

- I stotinu šezdeset četiri tisuće. Plus nešto malo sitno.

- Ali... ali to je nesporazum, krivo ste shvatili, ne pjevam ja „i opet bih spreman stao, milijon kuna za nju dao“ – zamučao je junak Marko. – Nisam spominjao nikakav novac!

- Zapravo, jeste – opet je nepoznati posegnuo za fasciklom, pa stao čitati. – „A već sutra pobjednike sude, prodaše ih za Judine škude“.

- Tako je, škude. Nisam spominjao kune.

Dani ponosa i slave... - Vrlo dobro, može onda i u Judinim škudama – odgovorio je neznanac, pa izvadio kalkulator. – To vam je, samo trenutak da izračunam, jedan jedan šest četiri, dijeljeno sedam zarez četiri... samo malo... dakle, sto pedeset sedam tisuća dvjesto devedeset sedam eura. Plus nešto malo sitno.

Ispalo je tako da veliki, možda i najveći živi hrvatski domoljub, voljenoj Domovini duguje stotinu

pedeset sedam hiljada Judinih škuda. Škude su, poznata je stvar, novčana jedinica izdajica i petokolonaša, onih što bi u ratu za novac Domovinu izdali, a u miru je za novac prevarili. Recimo, štajaznam, Domovini iza leđa zaraditi pola milijuna Judinih škuda, pa usred njezine najteže krize od samostalnosti zatajiti prihod u poreznoj prijavi i ukrasti joj sto pedeset hiljada. Očekivao bi čovjek da takve stvari Hrvatskoj naprave Srbi, Židovi, muslimani, liberali, homoseksualci, domaći izdajnici, antikristi i masoni, komunisti, ovi, oni, ali ne i domoljubi i Thompsoni, katolici, ovi, oni.

Život bi oni, naime, za Domovinu dali, ali ne i novac. U čemu je točno stvar, nije poznato. Ili Thompson više voli škude nego Domovinu, što je teško povjerovati, ili mu život vrijedi manje od stotinu pedeset sedam hiljada eura, pa računa da bi bio u plusu barem desetak hiljada za grobnicu, i još da ostane za udovicu i djecu, da se snađu kad ćaća plati porez.

I za velečasnoga, za misu zadužnicu. Pardon, zadužnicu.

Ovako, otkrili smo najzad koji je to Thompsonov „mali dio svemira“ koji „neka nitko ne dira“. Godinama smo mislili da je to lijepa pjesnička metafora voljene Domovine, a sad ispalo da je to mali Perkovićev devizni račun.

„Domoljublje prozvali fašizam/tako brane njihov komunizam“, pjeva nesretni Thompson, kojega su, eto, prozvali fašistom samo zato što je Domovini uzeo milijun kuna. Kao da će Rvacka propasti bez njegovog milijuna. Sluganska bi pera zavela komunizam, pa da svatko mora plaćati porez. Da je htio plaćati porez, išao bi Thompson živjeti u Švicarsku ili Švedsku, ne bi se borio za Hrvatsku.

„Sjetite se na ponosne dane/kada jedan uz drugoga stane/sve smo mogli, sve smo smjeli/i bili smo što smo htjeli“, pjeva sjetni Thompson o toj borbi u svojoj nostalgичnoj domoljubavnoj baladi „Prijatelji“, podsjećajući na dane ponosa i slave, kad su „sve mogli“ i „sve smjeli“. Pa i staviti milijun kuna sa strane, za crne dane. Poput ovih.

„Sve bih dao da je vidim/ponosnu i lijepu k'o u snovima“, prisjeća se tako Domovine iz tisućljetnog sna, ponosne i lijepe, bez Tita, Partije i Porezne uprave: „Sve bih dao da je vidim/i opet bih spreman stao, svoj bih život za nju dao!“

Došao bi Marko na Poreznu upravu takve, sanjane i dosanjane Lijepe njegove, držeći u rukama u šatorsko krilo umotan svoj slavni mitraljez Thompson M 28 kalibra 45 mm.

- Izvolite? – ljubazno bi rekla gospođa iza pulta.

- Ja došao platiti porez – odgovorio bi Marko vadeći rješenje o ovrsi. – Milijun i sto šezdeset četiri tisuće kuna. Plus nešto malo sitno.

- U redu – ukucala bi gospođa nešto na kompjuter, pa podigla pogled. – Kako plaćate, gotovinom, preko računa...?

- Životom.

- Životom, vrlo dobro – opet bi gospođa službenica ukucala nešto u kompjuter, pa gurnula papir ispod staklene pregrade. –Potpišite ovdje. I Bog vas blagoslovio.

Naš bi junak potom potpisao potvrdu o uplati, pa otkočio svoju strojnicu, i već trenutak kasnije iz zgrade zagrebačke Porezne uprave odjeknuo bi kratki, reski rafal. „Ej umorna zemljo mila, ima li još tko platit' porez za te“, zapjevao bi hrvatski vitez Marko Perković Thompson ispuštajući dušu, i najzad položio svoj mladi život na šalter domovine.

Umjesto toga, siromah Thompson pjeva „Tako lako pravednima sude, jesam kriv, zato što sam živ!“. Dokle god je živ i zdrav, shvatili ste, hrvatski vitez što bi za Domovinu život dao računa se u porezne dužnike.

BORIS DEŽULOVIĆ

Izvor: slobodnadalmacija.hr